

[REDACTED] dnia 18.05.2016 r.

Sygn. akt: OSD 22/16

POSTANOWIENIE
Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDACTED]
z dnia 18 maja 2016r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych [REDACTED] w składzie:

Sędziowie: r.pr. Waldemar Lewandowski
r.pr. Jacek Dźiedzicki – sprawozdawca
r.pr. Anna Mościńska

Protokolant: apl.radcowska Dorota Walczyk

Przy udziale Rzecznika Dyscyplinarnego r.pr. Anity Woronieckiej

w sprawie rozpoznania zażalenia skarżącego [REDACTED] z dnia 10 marca 2016r., na
Postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDACTED] z dnia 29 lutego 2016 roku
sygn.akt. RD 205/15, w sprawie umorzenia dochodzenia w przedmiocie możliwości popełnienia
przewinienia dyscyplinarnego przez radcę prawnego [REDACTED]

postanowił:

1. utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDACTED]
[REDACTED] z dnia 29 lutego 2016 roku, [REDACTED] w sprawie umorzenia
postępowania w przedmiocie możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez
r. pr. [REDACTED] w sprawie umorzenia dochodzenia,
2. kosztami postępowania w kwocie 1000,00 zł obciążyć OIRP [REDACTED]

Jacek Dźiedzicki

Waldemar Lewandowski

A. Mościńska

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 lutego 2016r. Rzecznik Dyscyplinarny OIRP [REDAKTOWANO] umorzył dochodzenie w sprawie przewinienia dyscyplinarnego, tj. zachowań jakie miałyby stanowić postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki i godnością zawodu, a ponadto naruszenie obowiązku zawodowego, którego miałyby się dopuścić radca prawny [REDAKTOWANO]. Powyższe postanowienie, pismem z dnia 10 marca 2016r., zaskarżył [REDAKTOWANO], który wniósł zażalenie do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych [REDAKTOWANO].

Rozpoznając wniesione odwołanie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP [REDAKTOWANO] po rozpoznaniu sprawy zważył co następuje;

Zażalenie jest w pełni bezzasadne, a zaskarżone nim postanowienie w pełni zasługuje na utrzymanie w mocy.

Po rozpoznaniu sprawy, na skutek wniesionego przez pokrzywdzonego w/w zażalenia, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny w dniu 18 maja 2016r., w składzie obecnym, postanowieniem z dnia 18 maja 2016r., ograniczając rozpoznanie do wskazanych przez pokrzywdzonego w skardze uchybień w działaniach obwinionego radcy prawnego, uznał za w pełni uzasadnione utrzymanie w mocy postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANO] z dnia 29 lutego 2016r., o umorzeniu dochodzenia.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, jak również ustalony stan faktyczny, zdaniem Sądu, daje podstawę do konstatacji na brak popełnienia przez radcę prawnego [REDAKTOWANO] zarzucanego jej przez skarżącego czynu polegającego dopuszczeniu się przewinienia dyscyplinarnego w związku z nienależytym wykonywaniem obowiązków określonych w ustawie z dnia 6 lipca 1982 r., o radcach prawnych, tj.: niedopełnieniem czynności określonych w § 14 p.1 oraz § 19 p.1 Uchwały Nr 98/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych polegającego, w uznaniu żalącego się, na wydaniu skandalicznego postanowienia z dnia 9 czerwca 2015 r., sygn. R.D.10/IX/14, utrzymującego w mocy postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w [REDAKTOWANO] z dnia 13 marca 2015r., Rz.D.47/IX/14 o odmowie wszczęcia dochodzenia o przewinienie dyscyplinarne, określone w art. 64 ust 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca o radcach prawnych.

Postanowieniem z dnia 29 lutego 2016 r., Rzecznik Dyscyplinarny OIRP [REDAKTOWANO] umorzył dochodzenie z uwagi na to, że wbrew twierdzeniom skarżącego, czynu karalnego nie popełniono albowiem podniesione na etapie postępowania odwoławczego zainicjowanego przez skarżącego dotyczące radcy prawnego [REDAKTOWANO] powinny być przedmiotem odrębnego postępowania bo nie były one wcześniej badane przez Rzecznika Dyscyplinarnego, a co zatem Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie jest uprawniony do badania zasadności zarzutów dotyczących czynności radcy prawnego, które nie były przedmiotem postępowania przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym.

Od postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 29 lutego 2016 r. [REDAKTOWANO] złożył zażalenie zaskarżając je w całości zarzucając mu naruszenie § 14 p.1 Uchwały Nr 98/IX/2015 KRRP z dnia 11 września 2015 r., poprzez błędną i stronniczą ocenę wniesionego w zawiadomieniu materiału dowodowego, zawierające niezgodne z prawdą stwierdzenia będące próbą wprowadzenia w błąd czytającego. Jednocześnie wnosząc o umorzenie postanowienia

Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANE] z dnia 29 lutego 2016r., i polecenie ponownego przeprowadzenia postępowania.

Po rozpoznaniu sprawy na skutek wniesionego przez obwinionego w/w odwołania Sąd Dyscyplinarny OIRP [REDAKTOWANE] postanowieniem z dnia 18 maja 2016r., sprowadzając rozpoznanie do wskazanych przez obwinionego uchybień przepisów podtrzymał zaskarżone postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 29 lutego 2016 r.

Uzasadnienie prawne

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP [REDAKTOWANE] po ponownym rozpoznaniu sprawy zważył co następuje.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy, jak również ustalony stan faktyczny, zdaniem Sądu, w żadnym wypadku nie daje podstaw do tego aby mogło zostać wydane w niniejszej sprawie inne rozstrzygnięcie od podjętego w dniu 18 maja 2016r., tj. postanowienie o utrzymaniu w mocy Postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANE] z dnia 29 lutego 2016 r.

Odnosząc się do zarzutu skarżącego w kwestii obrazu przepisów prawa tj. naruszenie § 14 p. 1 Uchwały Nr 98/IX/2015 KRRP z dnia 11 września 2015 r., należy wskazać, iż w żadnym wypadku nie można zarzucić jego nie przeprowadzenia w całości tym samym jakiegokolwiek naruszenia przepisu procedury w podnoszonym przez skarżącego zakresie.

Jak słusznie zauważył Rzecznik Dyscyplinarny w niniejszej sprawie nie może zostać wydane inne postanowienie niż postanowienie o umorzeniu dochodzenia.

Z akt sprawy wynika, iż zarzuty wobec radcy prawnego [REDAKTOWANE] pełniącej funkcję sędziego OSD OIRP [REDAKTOWANE], dotyczące postępowania przed Sądem I Instancji zostały zgłoszone przez skarżącego dopiero na etapie odwołania się przez niego od postępowania Rzecznika Dyscyplinarnego, podczas gdy zarzuty te winny być przedmiotem odrębnego postępowania ponieważ nie były one wcześniej badane przez żadnego Rzecznika Dyscyplinarnego.

Sąd Dyscyplinarny w którego składzie zasiadała radca prawny [REDAKTOWANE] nie odniósł się do podniesionych zarzutów albowiem zarzuty te po prostu nie dotyczyły czynów pierwotnie rozpatrywanych przez Rzecznika Dyscyplinarnego, tj. czynów popełnionych przez radcę prawnego [REDAKTOWANE]. Skarżący winien zrozumieć, iż Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie jest w żaden sposób uprawniony do tego aby rozpoznać zarzuty dotyczące czynności radcy prawnego, które nie były przedmiotem postępowania przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym tj. tych które pierwotnie zainicjowały postępowanie albowiem te zasady wynikają z powszechnie obowiązujących przepisów prawa określających odpowiednio stosowane procedury prowadzenia postępowania przed sądem a także zakreślających granice orzekania w konkretnej sprawie przez sąd.

Z tej właśnie przyczyny nie ma racji skarżący co do tego, iż granice rozpoznania przez OSD [REDAKTOWANE] winny dotyczyć wszystkich podniesionych przez niego zarzutów w odwołaniu. Zarówno OSD w składzie, którego zasiadała radca prawny [REDAKTOWANE] jak również występujący w sprawie Rzecznik Dyscyplinarny, nie mogli merytorycznie rozpoznać podniesionych dopiero w postępowaniu odwoławczym przed Sądem I Instancji przez skarżącego dodatkowych zarzutów nie podnoszonych dotychczas dotyczących przewinienia radcy prawnego [REDAKTOWANE].

Z tego też względu zarówno w referacie wygłoszonym na rozprawie jak i w motywach uzasadnienia postanowienia OSD w [REDAKTOWANE] nie znalazły się rozważania dotyczące postępowania radcy prawnego [REDAKTOWANE] podniesione w postępowaniu odwoławczym przed Sądem I Instancji przez skarżącego.

W tym miejscu również należy wskazać, jak prawidłowo wyjaśnił w postanowieniu z dnia 29 lutego 2016r., Rzecznik Dyscyplinarny OIRP [REDAKTOWANE] iż specyfika oraz zasady obowiązujące w danej procedurze czy to przed organami samorządu radców prawnych czy też

przed sądem powszechnym, która w osobistym odczuciu osoby nie zajmującej się profesjonalnie zarówno stosowaniem jak i stanowieniem prawa, wydają się być procedurą obrażającą jej racje nie może zostać ocenioną za nieprawidłową jeśli tylko działania w ramach tej danej procedury pozostają w granicach powszechnie obowiązującego prawa albowiem takie wyłącznie subiektywne podejście mogło by doprowadzić do naruszenia zasady równości wszystkich obywateli wobec prawa.

Zgodnie z art. 32 Konstytucji **1. Wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne. 2. Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiejkolwiek przyczyny.**

Artykuł 32 ust. 1 wyraźnie określa adresata zasady równości. Są nim "władze publiczne", a więc ustawodawca, organy wykonawcze (łącznie z organami samorządu terytorialnego) **i sądy**. W orzecznictwie TK przyjęto, że: "równość w stosowaniu prawa oznacza nakaz równego traktowania przez władze publiczne w tym sądy w indywidualnych przypadkach adresatów norm prawnych, uznanych przez prawodawcę za podmioty podobne, czyli zaliczone do danej klasy (kategorii) istotnej. Oznacza to pomijanie w procesie stosowania prawa cech i sytuacji, które w świetle prawa są nieistotne, jak również prowadzenie postępowania w sposób rzetelny i bezstronny" (wyr. TK z 15.7.2010 r., K 63/07, OTK-A 2010, Nr 6, poz. 60). Równość w stosowaniu prawa (określana często jako równość traktowania) odnosi się więc do sfery, w której jest ono stosowane przez władze publiczne. W doktrynie definiuje się ją jako "nakaz podejmowania przez organy stosujące prawo decyzji indywidualnych bez względu na jednostkowe cechy adresata, nieistotne z punktu widzenia hipotezy danej normy" (tak *W. Sadurski*, Równość wobec prawa, s. 55). W tym zakresie zasada równości nie dotyczy materialnej treści danej normy, lecz sposobu jej zastosowania przez dany organ władzy publicznej (zob. *L. Garlicki*, Artykuł 32, w: *Garlicki*, Konstytucja, t. 3, uw. 8, s. 8).

Zgodnie z art 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982r., o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2015 roku poz. 507 ze zm.) w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. Rzecznik Dyscyplinarny OIRP [REDAKTOR] prawidłowo przyjął, iż brak jest podstaw w niniejszej sprawie do stwierdzenia popełnienia przez radcę prawnego [REDAKTOR] czynu, który mógłby zostać zakwalifikowany jako przewinienie dyscyplinarne.

W tym stanie rzeczy OIRP [REDAKTOR] została również w całości obciążona kosztami niniejszego postępowania.

[Podpis]

[Podpis]

[Podpis]

POUCZENIE:

Zgodnie z art. 426 § 1 Kodeksu postępowania karnego. w zw. z art. 325e § 4 Kodeksu postępowania karnego i art. 74¹ ustawy o radcach prawnych Postanowienie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego jest prawomocne i nie podlega zaskarżeniu.

[Podpis]